KUNGL. MUSIKALISKA AKADEMIENS BIBLIOTEK • STOCKHOLM •

Kt. B. EJ HEMLÅN! SP/Sv. Sv. saml. S. Th. pkt
Noter rar 424

1. Till Laura.

2. Den ensamma Makan. 3. Tanke och Känsla.

TRE SÅNGER

vid

Piano

af

HANNA BROOMAN

№200. Stockholm *P:32 S:B:go*

ABR. HIRSCH

med förlags rättighet

+ 1934
256.

Till Laura.

(under en sjukdom)

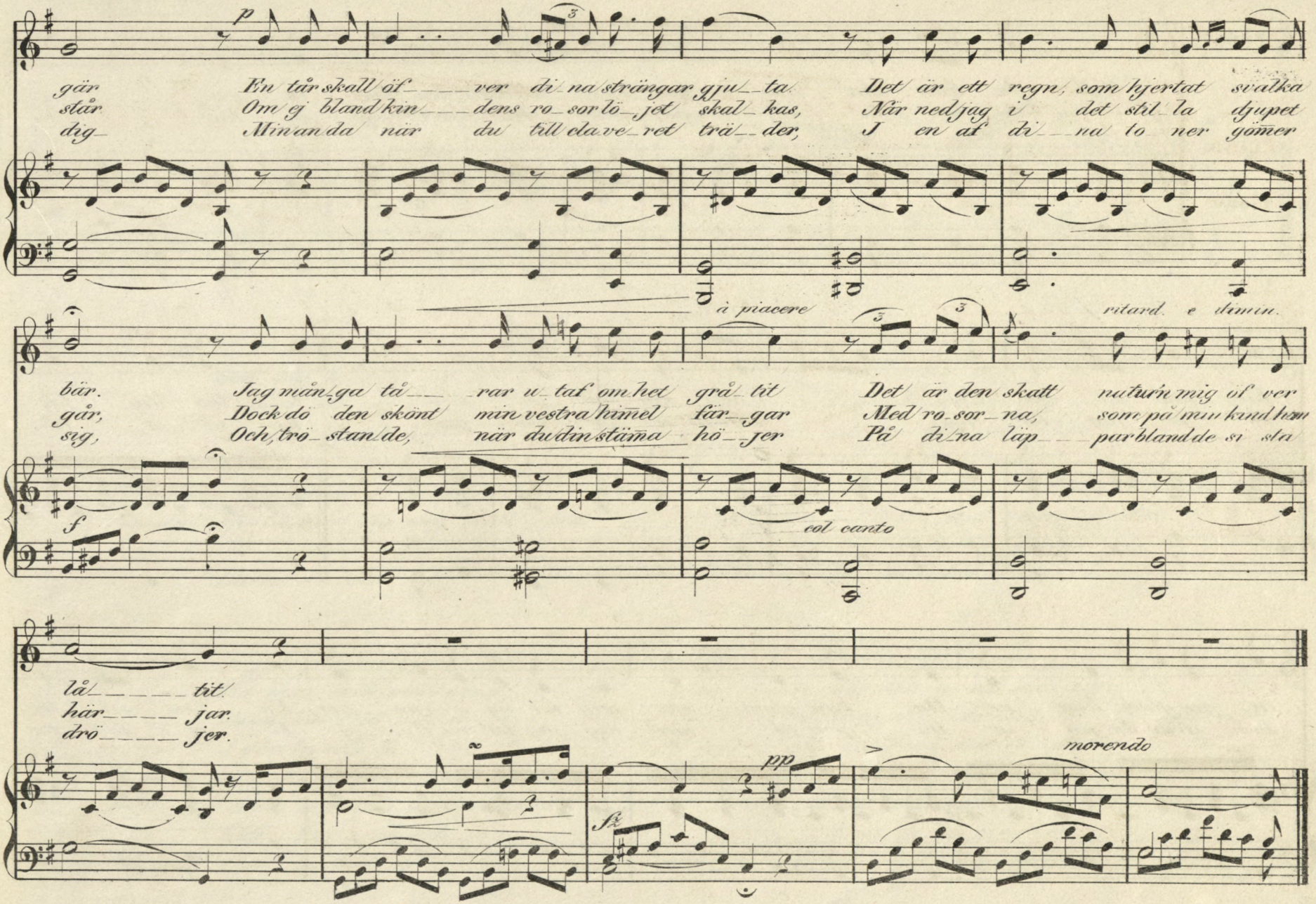
Andante con molto espressione.

Ord af Vitalis.

Piano.

Se vissnan_de de un_ga ro_sor lu_ta,
I dem mitt ö_de lö_re bildadt
Af dö_dens kys_sar re'n min panna sval_kas:
Med öppen famn min moder jorden
Närmed mitt stoft de le_ka, himlens vä_der,
Och bif_vet in_tet mer har quaraf

är; Till afsked klin_ga då min vä_na la_ta
*Ännu en gång mitt skö_na_ste be_*
står Ju närma_re jag hennes hjerta nal_kas
Dess stilla_re mitt e_get hjerta
mig, Om dig din älsk_lingsminne sorgligt glä_der
Och i en tår det vaknar opp hos

p
gär En tår skall öf ver di na strängar gjut ta. Det är ett regn, som hjertat svalka
står Om ej bland kin dens ro sor lö jet skal kas, När ned jag i det stil la djupet
dig Min anda när du till clave ret trä der, I en af di na to ner gömer
à piacere
ritard. e dimin.
bär. Jag mån ga tå rar u taf om het grå tit Det är den skatt naturn mig öf ver
går, Dock dö den skönt min vestra himel får gar Med ro sor na, som på min kind hem
sig, Och trö stan de, när du din stämma hö jer På di na läp par blandade si sta
f
col canto
lå tit.
här jar.
drö jer.
pp
morendo

Den ensamma Makan.

Andante. *Ord af Gratström.*

Sång.

Piano.

Will du från den vän — Vän — dra bort i — gen?
När du bor — ta är, Tän — ker jag så här:

f

En — sam sit — ter jag Sen den lån — ga dag. U — tan dig jag
Vo — re jag för dig Hvad du är för mig; Ej så ol — ta

in — gen glädje kan — ner, Du kan glöm — ma mig för ny — a vän — ner, En — sam sit — ter
hem ifrån du gin — ge Da — gen ut med dig, jag let — va fin — ge Vo — re jag för

3

Gud som tanken ser
Känner hur jag ber
Att din kärlek hel
Bliva må min del,
Dyru make! Säg mig, lär mig bara
För ditt hjerta, hur jag nog skall vara.
Att din kärlek hel
Bliva må min del.

5

Dröj då än en gång
Vid min suck min sång
Känn hur frid och ro
I vår hydda bo.
Hvad af nöje du derute finner
Intet opp mot hemmets fröjder hinner.
Känn hur frid och ro
I vår hydda bo.

4

Intet offer mig
Faller tungt för dig
Mödan blir mig skön
Då du är dess lön
Lätt och ljuft, min dag med dig bortilar
All min sällhet i din ömhet hvilar.
Mödan blir mig skön
Då du är dess lön.

6

För den dag som gryr
För den qväll som flyr,
Kan du fordra mer
Än hvad kärlek ger.s
På min graf du läsa skall de orden:
"Ingen älskat dig, som jag på jorden"!
Kan du fordra mer
Än hvad kärlek gers

Tanke och Känsla.

Moderato.

Ord af Stagnelius.

Sång.

Piano.

8va *loco.*

Tanken är en örn, på spända vin_gar,
Känslans hvi_ta o_skuldskulla duf_va,

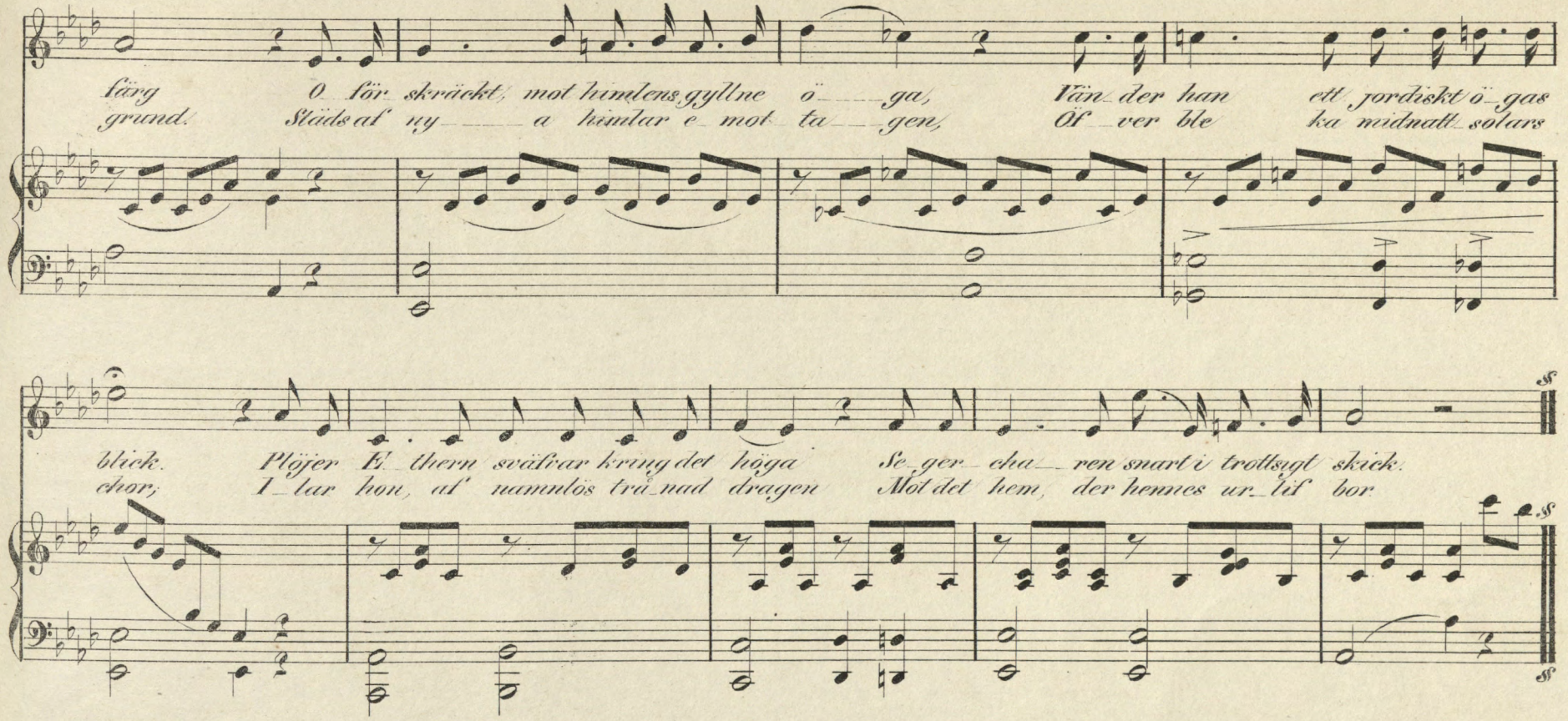
Från sitt hem på ce_der krönta
Lemnar stil_la sin ey_presse

berg
lund

Han mot so_lens gu dablossig svin_gar,
Hvar je gång då silfver_månans ljuf_va

Win kad opp af glans och a_zur=
An le_te, be_skim_rar nattens

ten.

3.

Fjerran bortom gränsorna för tingen,
Bortom rymdens tempelhvalf hon far;
Hvilar s'en bland tridens palmer vingen
Skådar hänryckt, alla väsens far.
Mörkrets suckar bringar hon till ljuset,
Tröstens svar, hon för till qvalens strand
Och emellan himlarne och gruset
Knyter hon ett mystiskt rosenband.

4.

Männ' o.! Jätte, Gudars borg du hinner
Om på berg du stapplar berg.s o Ng!
Tankens flygt i all sin spänning hinner
Öfver Demiurgens molnverd ej.
Känslan, ensam till den sanna höjden
Lyfter oss vid englaharpors ljud,
Känslan ensam ger den sanna fröjden
Känslan blott, förenar oss med Gud.